

Barcelona, 2 juny 1988

Prof. Josep Ferrater Mora
EEUU

Benvolgut amic:

Fa tant de temps que no li dic res que potser ja s'ha oblidat completament de mi. El cas és que he anat fent coses, algunes no han sortit massa bé i, per dir-ho així, em vaig refent dels meus empantanegaments personals.

La setmana que el van fer doctor honoris causa a la U. de Barcelona em tocava ser fora de la ciutat. Però el felicito ara, cosa que també faig pel fet d'haver quedat finalista del Nadal. Acabo de llegir els dos textos relatius a les dues circumstàncies. El juego de la verdad m'ha agradat molt i em sembla magnífic que ara estigui treballant una altra novel·la, com diu en un diari (també de la saga de Corona?). I no li demano que no deixi la filosofia perquè ja sé que no no farà (oi?).

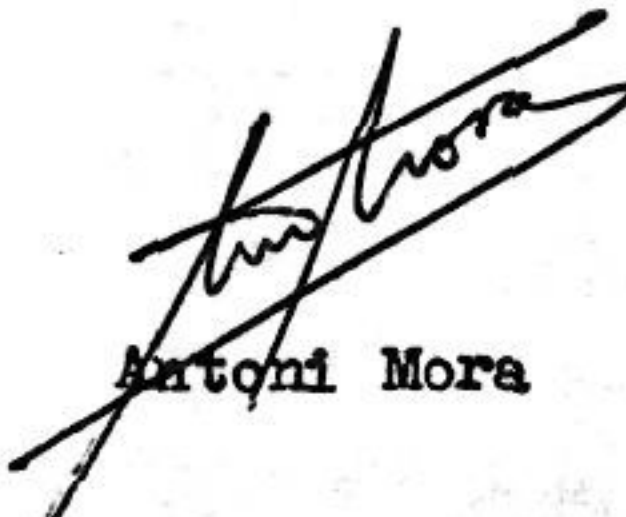
Fa cosa d'un any que vaig passar uns mesos a Xile. L'ambient filosòfic en aquests moments és una mica com l'ambient polític: penosíssim. Però em vaig enamorar del país i de molta de la seva gent. I regirant llibreries de vell (darrera de la Universitat, en un carrer perpendicular a l'Alameda -segurament ja hi eran en temps de la seva estada) vaig trobar un llibre de vostè: La ironía, la muerte... Vostè ja coneix la meva dèria per fer-me amb exemplars de tots els seus llibres, i alguns cal cercar-los a Amèrica. A Mèxic, fa uns anys, ja en vaig trobar algun altre.

Per cert que vaig conèixer personalment un curiós personatge: Félix Schwartzmann. És curiós, però té un innegable atractiu. En sortir el nom de vostè a la conversa es mostrà una mica dolgut (però només una mica) per la poca dedicació que li fa al diccionari. Caldria preguntar-se perquè els filòsofs de l'expressió i de la comunicació són, de vegades, tan poc expressius i comunicatius (hi ha un cert paral·lelisme amb Nicol).

I els meus treballs sobre l'exili i sobre vostè? Doncs han gaudit d'unes llargues i repetides cures de repòs. No res de greu.

Que la seva obra sigui cada cop més coneguda i apreciada -i en àmbits cada vegada més amplis- no solament és motiu d'una profunda satisfacció per part meva, sinó que també em sembla que pot ser vist com un infici per poder pensar que en aquest país no tothom està "ple de punyetes", com diuen que vostè va dir.

Una abraçada.

Antoni Mora